

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně **L.K.**, bytem P. 10, J. u M., proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, ze dne 11. 10. 2011, č.j. JMK 117482/2011, sp. zn. S-JMK 117482/2011 OSP,

t a k t o :

- I. Žaloba přiznaná v části, v níž napadá výrok správního rozhodnutí týkající se viny obviněného L.N., nar., bytem Š., z přestupku **se o d m í t á**, v části týkající se výroku o náhradě škody **se z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29. 4. 2012, podanou u Krajského soudu v Brně dne 2. 5. 2012, se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2011, č.j. JMK 117482/2011, sp. zn. S-JMK 117482/2011 OSP, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu H. nad J. ze dne 1. 7. 2011, č.j. 5572/2011/Jur, kterým bylo podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) zastaveno řízení ve věci přestupků proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterých se měl dopustit Leoš Novotný, nar. 17. 11. 1970, bytem Š., tím, že 1) úmyslně způsobil škodu na cizím majetku zničením věci a to tak, že dne 2. 10. 2010 v blíže neurčené době v obci P. u rodinného domku č.p. 10 odboural část

štíťové zdi v době nepřítomnosti manželů K., čímž se proboural do jejich průjezdu, 2) úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci a to tak, že dne 2. 10. 2010 v blíže neurčené době v obci P. u rodinného domku č.p. 10 znečistil vozidlo manželů K., které bylo zaparkováno v průjezdu a vozidlo B. K., 3) úmyslně narušil občanské soužití schválnostmi a to tak, že dne 2. 10. 2010 v blíže neurčené době v obci P. u rodinného domku č.p. 10 naházel drobnou suť do dvoru domu, dále ji měl házet po psovi, čímž mu měl způsobit těžké poranění, neboť spáchání skutků, o nichž bylo vedeno řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Poškozená L. K. byla dle ust. § 70 odst. 2 zákona o přestupcích odkázána se svým nárokem na náhradu škody na soud.

Žalobkyně svůj návrh odůvodnila tím, že dne 2. 11. 2010 v době od 7.00 do 20.30 hod. došlo k poškození jejího domu v P. č. 10, v té době nebyl nikdo přítomen. Po zjištění poškození podala žalobkyně oznámení na Policii ČR v H. nad J., policie odmítla ihned zasáhnout, věc prošetřila na místě až dne 3.10.2011. Celá záležitost byla postoupena policií přestupkové komisi MěÚ v H. nad J., neboť státní zástupkyně jí dne 14.2.2011 sdělila, že nebylo zjištěno, že by jednání splňovalo zákonné znaky trestného činu (přečinu či zločinu) ve smyslu trestního zákoníku a krajské státní zastupitelství by mělo vykonávat dohled. Přestupková komise proto pokračovala v projednávání, o návrhu žalobkyně na vyloučení přestupkové komise pro podjatost, nebylo jednáno, celé další řízení bylo vedeno ve prospěch L.N. a nakonec bylo dne 1.7.2011 pod č.j. 5572/2011 řízení zastaveno, poněvadž nebylo prokázáno úmyslné jednání. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém uvedla veškeré skutečnosti o nezákonném jednání přestupkové komise, zejména skutečnost, že rozhodla úřední osoba, o jejíž podjatosti nebylo rozhodnuto. Žalovaný rozhodl pak dne 11.10.2011, rozhodnutím č.j. 117482/2011, sp. zn. S-JMK 117482/2011 OSP, rozhodl tak, že napadené rozhodnutí MěÚ H. nad J. ze dne 1. 7. 2011, č.j. 5572/2011/Jur zrušil a řízení zastavil, poněvadž přestupek nebyl projednán do jednoho roku od jeho spáchání. Žalobkyně s tímto vyslovila ve své žalobě nesouhlas, neboť podle ní došlo opět k porušení zákona, když nebylo přerušeno řízení, kdy byl předán spis k prošetření Státnímu zastupitelství, navíc v té době probíhalo šetření dle trestního zákona, včetně šetření prováděného Policií ČR. Podle žalobkyně byl dále žalovaný povinen vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději do 30 dnů, tj. do 18. 9. 2011, což je před uplynutím jednoho roku od spáchání přestupku, který byl spáchán 2.10. 2010. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vynesl rozsudek, v němž bude L.N., nar., bytem, mimo viny za spáchaný čin, uložena povinnost uhradit poškozené L. K. škodu ve výši 69.183,- Kč včetně nákladů řízení do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) soud usnesením návrh odmítne, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Při svém rozhodování vycházel soud z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém v rozsudku ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 - 100, dostupném

na www.nssoud.cz, vyslovil následující právní názor: „I. Žalobu poškozeného proti správnímu rozhodnutí v řízení o přestupku krajský soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. proto, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, v té části, v níž žalobce napadá výrok správního rozhodnutí týkající se viny obviněného z přestupku či sankce (přičemž výrokem týkajícím se viny je i výrok o zastavení řízení o přestupku); II. Žaloba poškozeného proti správnímu rozhodnutí o přestupku v části týkající se výroku o náhradě škody podle § 70 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je přípustná; k projednání žaloby jsou příslušné soudy rozhodující ve správním soudnictví; III. Důvod odmítnutí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. má přednost před důvodem odmítnutí pro její opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.“

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dovodil, že jádrovým obsahem přestupkového řízení je posuzování viny obviněného z přestupku a případné ukládání sankce. Toto posuzování se děje výlučně ve vztahu státu a obviněného z přestupku a má čistě veřejnoprávní povahu – stát zde (až na nečetné výjimky z úřední povinnosti) ve veřejném zájmu stíhá jednání naplňující znaky skutkových podstat přestupků, tj. specifických deliktů. Poškozený v tomto vztahu nemá postavení účastníka řízení, nýbrž eventuálně toliko svědka, který může podat svědectví o jednání obviněného z přestupku, o následcích jeho činu či o jiných rozhodných skutečnostech.

Dělicím kritériem pro připuštění soudního přezkumu správního rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. není jejich hmotně či procesně právní povaha, nýbrž konkrétní projev v právní sféře účastníka řízení.

Podle ust. § 72 písm. b) zákona o přestupcích je účastníkem řízení o přestupku poškozený, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem. Jak je patrné již jen ze samotné dikce uvedeného ustanovení, nezakládá se jím generelní účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, nýbrž účastenství omezené povahou a rozsahem práv poškozeného, o kterých se v přestupkovém řízení jedná, přičemž poškozený nemá jako účastník řízení možnost zasahovat do posuzování otázek viny a sankce, nýbrž pouze do otázky náhrady majetkové škody v užším slova smyslu, tj. do toho, zda správní orgán rozhodující ve věci přestupku na základě závěru o vině obviněného z přestupku (a tento závěr je mimo procesní dispozici poškozeného) správně posoudil otázky přímo související s náhradou škody, zejména kauzalitu mezi jednáním pachatele přestupku a majetkovou újmu poškozeného, zavinění pachatele přestupku a výši škody. V tomto smyslu nutno rovněž interpretovat ust. § 81 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož *poškozený se může odvolat jen ve věci náhrady škody*.

Z takto vymezeného rozsahu procesních oprávnění poškozeného ve správním řízení o přestupku vyplývá i rozsah jeho žalobní legitimace v soudním řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ve věci přestupku podle § 65 a násl. s. ř. s. Právní sféra poškozeného je tímto správním rozhodnutím dotčena toliko stran přiznání či nepřiznání nároku na náhradu škody, příp. stran rozsahu tohoto nároku, nikoli však v tom ohledu, zda vstupní podmínka případného přiznání nároku, tedy posouzení viny obviněného z přestupku, byla či nebyla

správně posouzena. Poškozený proto může podat žalobu toliko proti výroku správního orgánu o náhradě škody, nikoli proti výroku týkajícímu se posuzování viny obviněného z přestupku či sankce za přestupek uložené. Otázka viny obviněného z přestupku se proto k žalobě poškozeného posuzuje jen z toho hlediska, zda v řízení o přestupku byl tento obviněný shledán pachatelem, a dále z hledisek, zda a v jakém rozsahu škodu svým posuzovaným jednáním způsobil v rámci přestupkového řízení.

Soud proto na základě shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu žalobu v části, týkající se viny obviněného L.N., nar., bytem, z přestupku, odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla k podání žaloby v této části osobou oprávněnou k jejímu podání.

Vzhledem k tomu, že v řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit L.N., nar., bytem, bylo zastaveno, byť v rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně z jiného důvodu, pak nebyl dán právní důvod k posuzování přiznání či nepřiznání nároku na náhradu škody, neboť vina obviněného z přestupku nebyla v přestupkovém řízení shledána.

Soud proto žalobu v části týkající se nároku žalobkyně na náhradu škody zamítl dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť smyslem jednání před soudem je především dokazování. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č.j. 2 Afs 86/2005-55, dostupný na www.nssoud.cz).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobkyně nebyla úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení by bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. června 2012

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Eva Luktoková, v.r.
samosoudkyně

